

Другитѣ ергени много завиждали на Танаса, особно когато се разчулъ годежътъ му съ хубавицата. Но обявила се война, и Танасъ билъ принуденъ да остави годеницата и да отиде въ войската на бой. Пауна скривала отъ хората сълзитѣ си; може би, тя плачела скришомъ, ала никой не се рѣшавалъ да я попита за това.

Тя умѣла така да се врежда, че първа въ селото получавала извѣстие за войската; но когато захванали да разказватъ за първитѣ сражения, на силната Пауна се завило свѣтъ, и тя била принудена да се облегне о каменния кръстъ, който стърчалъ при входа на селото. Прѣзъ нощта тя не могла да спи и често ставала да пали свѣщта, за да не вижда ония страшни картини, които рисувала нейната фантазия и въ които Танасъ се явявалъ покритъ съ рани, умиращъ или мъртъвъ.

Така седѣла тя прѣзъ една тъмна нощъ на края на постелката, още несъблѣчена, безъ да знае, че нѣкой крадешкомъ се приближава къмъ кжщата и вече я гледа прѣзъ прозореца; безъ да знае, колко е тя хубава въ тая минута съ своитѣ широко разтворени и неподвижно втречени очи, съ своитѣ сложени на колѣнѣ ржцѣ. Изведнажъ се чуло почукване на прозореца. Сдържайки се да не извика, тя скочила и загледала въ тъмнината. Сторило ѝ се, че вижда Танаса, и въ слѣдната минута тя чула тихъ гласъ:

„Пауно, мила Пауно, моля те, излѣзъ при мене! Не бой се, азъ съмъ Танасъ!“

Пауна бързо отворила вратата, изхвъркнала на улицата и въ сжщата минута усѣтила, че я прѣгърнали. Ала тя отмахнала ржката, която обвивала снагата ѝ, и попитала:

„Немà си ти? Не е ли помислилъ нѣкой да се надсмѣе надъ мене?“

— „Ето, похвани—твоя пръстенъ, Пауно, и парата на шията ми¹⁾. Азъ не можахъ да се стърпя и дойдохъ да се увѣря, че ти си ми вѣрна“.

„Кой ти позволи да оставишъ войската?“

¹⁾ Той носѣлъ на шия особна пара, която му била дадена отъ Пауна